

EL VELLET D'AQUELL BANC

T he vist al banc, vellet,
tota la tarda d'aquest hivern cru,
amb les mans moradenques de fred
i arrupit perquè els anys no pots
dur

Cerques del sol, en soliu racó,
la moxaina tèbia del seu llambreig
que t'escalfa i és teu companyó
que tot jorn acud i el fred t'amans-
seig

I tot sol, amb el sol, assegut
tot fermant el bastó que et sosté,
un llarg lapse et passes cap jup
esperant la mort que no ve ...

L herbeig verd que és a prop dels
teus peus,
seva olor d'herba fresca et convida
a flairar-la i guaitar-la. Ni la veus;
ja res guaites, vellet, res et crida.

Sols et guaites el cor entristit
que et plora l'amor enyorat
de l'esposa que dia i nit
companyia et donà i lleialtat.

Te l'ha pres la mort, se l'ha endut.
Quin sotrac i ferida en el teu cos! ...
Tu sens ella, vellet, ets perdut,
vas com d'esma i a tothora plorós.

Condolit perquè et donen fredor
els teus fills als qui tot hagueres do-
nat.

Ara et posen, vellet, en racó
perquè nosa els fas, i ets vell arrugat

Per davant d'aquell banc he passat
i la buidor m'ha donat un maldol:
Tu no hi eres, vellet. M'hi he atan-
sat;
sols hi havia el llambreig del teu sol.

... Ben segur, vellet, que en el teu
son
de la nit que com sempre has plorat
la mort ha tornat del seu món
i amb l'amor enyorat t'ha portat ...

Ja no plores, vellet, vellet arrugat;
la mort ha tornat del seu món
i amb l'amor enyorat t'ha portat ...

Ja no plores, vellet, vellet arrugat;
ja ets amb ella, l'enyorat amor.
Ara viu el teu esperit apagat.
Ets feliç. Ja no et plora el cor.

Maria Busquets

LA ROCA

Roques i pins,
farigola i romanins.
Això és La Roca,
poble gentil.
El món t'escau.

Tes belles terres
meravelloses,
joliu les rega
el riu Mogent.

Tu ets la pretòria antiga
de Barcelona,
el portal gran.

Dalt un turó
un vell castell,
cançó de pedres,
vigila un poble
de bona gent.

Fonts d'aigua fresca,
soroll de perles,
calmant la sed
del visitant.

Aiросes noies
van pels carrers,
els cors dels joves
enamorant.
Llavis vermells
i un bell somriure.

Mirall del Montseny,
de Séllecs seient ...
... i lluny Montserrat,
lluminós estel.

La Roca guarda
un bell tresor,
no pas petroli,
ni mines d'or.

La Roca guarda
el seu bon cor.

Roques i pins
farigola i romanins.

J.R.V.

CATALUNYA

Jo un català
vull parlar a la meva terra
com es fa
de fill a mare.

Perquè ella em va donar
tot el que sóc ara
i tot ho tornaré
quan m'ho demani
una altra vegada.

Els teus boscos, són tan grans
que mai el centre s'ha trepitxat
I les teves capitals
amb ninguna s'han de comparar.

Catalunya tu ets una terra
bella i frondosa
i la teva bellesa és tal
que de tu els catalans
estem tots enamorats.

Miguel Angel León

EN LA MORT D'UN AMIC

a la meva amiga, ara vídua

Quines pluges ...!
quins vents ...!
com ploren les fulles ...!
com s'inflen els torrents ...!

Quin cel, quina foscor ...!
quin aire més fred ...!
som a la tardor,
ja res no és verd.

Quines angoixes,
quins neguits,
passen les hores moixes ...
que llarga és la nit!

Lladra el gos
esporuguit,
s'ha fet fosc,
ja és de nit!

Ell no respira,
té els ulls clucs;
la dona l'albira,
el cor fet un nus.

Perd la noció
del temps i l'espai,
inicia una oració ...
sent un esglai.

S'ha quedat sola,
tothom ha marxat,
ara plora ...
ell la deixat ...!

Juli